

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

2005

Julkaistu Helsingissä 2 päivänä helmikuuta 2005

N:o 45—48

SISÄLLYS

N:o	Sivu
45 Laki keskinäisestä oikeusavusta rikosasioissa Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä tehtyyn yleissopimukseen liitettävän pöytäkirjan lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta	137
46 Laki radiolain muuttamisesta	138
47 Laki viestintämarkkinalain muuttamisesta	145
48 Valtioneuvoston asetus työntekijöiden suojelemisesta tärinästä aiheutuville vaaroilta	147

N:o 45

Laki

keskinäisestä oikeusavusta rikosasioissa Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä tehtyyn yleissopimukseen liitettävän pöytäkirjan lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta

Annettu Helsingissä 28 päivänä tammikuuta 2005

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Keskinäisestä oikeusavusta rikosasioissa Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä tehtyyn yleissopimukseen liitettävän Luxemburgissa 16 päivänä lokakuuta 2001 tehdyn pöytäkirjan lainsäädännön alaan kuuluvat määräykset ovat lakina voimassa sellaisina kuin Suomi on niihin sitoutunut.

2 §

Tarkempia säännöksiä tämän lain täytän-

töönpanosta voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

3 §

Tämän lain voimaantuloa säädetään valtioneuvoston asetuksella.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan säättää, että tätä lakia sovelletaan ennen pöytäkirjan kansainvälistä voimaantuloa Suomen ja pöytäkirjan 13 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen antaneen jäsenvaltion välillä.

Helsingissä 28 päivänä tammikuuta 2005

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Ministeri *Leena Luhtanen*

HE 178/2004
LaVM 13/2004
EV 242/2004

Neuvoston säädös (2001/C326/01); EYVL N:o C 326, 21.11.2001, s. 1

N:o 46

Laki**radiolain muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 28 päivänä tammikuuta 2005

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan 16 päivänä marraskuuta 2001 annetun radiolain (1015/2001) 15 §:n 5 momentti sekä 24 §:n 1 momentin 3 kohta,

muutetaan lain nimike, 1 §:n 3 kohta, 2 §:n 1 momentti, 4 §:n 3 a kohta, 5 §:n otsikko, 6 §:n 2 ja 4 momentti, 8 §:n 3 momentti, 12 §:n 1 kohta, 15 §:n 3 momentti, 18 §, 3 luvun otsikko, 19 §:n 3 ja 4 momentti, 20 §:n 1 momentti, 21 §, 22 §:n 1 momentti, 23 §:n 1 momentti, 27 §, 28 §:n 2 ja 3 momentti, 29 §, 32 §:n otsikko sekä 2 ja 3 momentti, 34 §:n 1 ja 3 momentti, 37 §:n 1 ja 3 momentti, 39 §:n 1 momentin 3 kohta ja 42 §,

sellaisina kuin niistä ovat 1 §:n 3 kohta, 2 §:n 1 momentti, 4 §:n 3 a kohta, 5 §:n otsikko, 6 §:n 2 ja 4 momentti, 3 luvun otsikko, 19 §:n 3 ja 4 momentti, 20 §:n 1 momentti, 21 §, 22 §:n 1 momentti, 27 §, 28 §:n 2 ja 3 momentti, 29 §, 32 §:n otsikko sekä 2 ja 3 momentti ja 39 §:n 1 momentin 3 kohta laissa 399/2003, sekä

lisätään 4 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi viimeksi mainitussa laissa, uusi 3 b ja 3 c kohta, 7 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi viimeksi mainitussa laissa, uusi 6 momentti, lakiin uusi 21 a—21 d §, 31 §:ään, sellaisena kuin se on osaksi viimeksi mainitussa laissa, uusi 4 momentti ja 37 §:ään uusi 3 momentti, jolloin muutettu 3 momentti ja nykyinen 4 momentti siirtyy 4 ja 5 momentiksi, seuraavasti:

Laki**radiotaajuuksista ja telelaitteista**

1 §

Lain tarkoitus

Tämän lain tarkoituksena on:

3) luoda edellytykset telelaitteiden mahdollisimman vapaalle liikkuvuudelle;

2 §

Soveltamisala

Tässä laissa säädetään telelaitteiden markkinoille saattamisesta ja kaupan pitämisestä, radiolaitteiden hallussapidosta ja käytöstä sekä radiotaajuuksien käytön suunnittelusta ja niiden osoittamisesta eri käyttötarkoituksiin.

4 §

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

3 a) telepäätelaitteella laitetta, joka viestien lähettämiseksi, käsittelemiseksi tai vastaanottamiseksi on tarkoitettu johtimella, radioteitse, optisesti tai muulla sähkömagneettisella tavalla liitettäväksi joko suoraan yleisen viestintäverkon liittymään tai toimimaan yleisen viestintäverkon yhteydessä kytkettynä suoraan tai epäsuorasti yleisen viestintäverkon liittymään;

3 b) viestintäverkkolaitteella laitetta, joka on tarkoitettu käytettäväksi viestien siirtoon tai ohjaamiseen viestintäverkossa;

3 c) telelaitteella radiolaitetta, telepäätelaitetta ja viestintäverkkolaitetta;

5 §

Telelaitteen valmistajan sijasta vastuussa olevat

6 §

Radiotaajuuksien käyttö

Valtioneuvosto vahvistaa viestintämarkkinalain (393/2003) 4 §:ssä tarkoitettuun toimilupaa edellyttävään teletoimintaan sekä televisio- ja radiotoiminnasta annetun lain (744/1998) 7 §:ssä tarkoitettuun toimiluvanvaraiseen televisio- ja radiotoiminnan harjoittamiseen määrättyjen taajuusalueiden käyttösuunnitelman.

Viestintävirasto voi yksittäisessä tapauksessa teknisen syyn vuoksi poiketa 2 momentissa tarkoitettusta vahvistetusta käyttösuunnitelmasta, jos se on radioviestinnän häiriöiden estämiseksi tai poistamiseksi välttämätöntä. Viestintävirasto voi perustellusta syystä sallia käyttösuunnitelmassa tarkoitettulle radiotaajuusalueelle myös muuta kuin

sen käyttötarkoituksen mukaista radioviestintää, jos muu radioviestintä ei rajoita taajuusalueen käyttöä sen ensisijaisiin käyttötarkoituksiin eikä aiheuta häiriötä ensisijaisten käyttötarkoitusten mukaiselle radioviestinnälle.

7 §

Radiolupa

Vieraan valtion edustaja ei tarvitse radiolupaa valtio- tai työvierailussa käytettävän radiolähtetimen hallussapitoon ja käyttöön, jos radiolähtetimen hallussapidosta ja käytöstä on ilmoitettu Viestintävirastolle ja radiolähtetimen rakenteesta on annettu Viestintävirastolle sen pyytämät tiedot.

8 §

Lupaehdot

Viestintävirasto voi radioluvan voimassa ollessa muuttaa lupaehtoja ilman luvanhaltijan suostumusta, jos se on välttämätöntä radiotaajuuksien suunnitelmien muuttumisen, taajuuksia koskevien määräysten tai kansainvälisten sopimusvelvoitteiden vuoksi, taikka jos se on perusteltua radioviestinnän häiriöiden estämisen tai poistamisen vuoksi. Lupaehtoja voidaan muuttaa myös, jos se on välttämätöntä markkinoilla toimivan teleyrityksen taloudellisissa tai teknisissä toimintaedellytyksissä tapahtuvan muutoksen, markkinoille tulevan uusista teleyrityksen taikka vastaavan muun markkinaolosuhteiden muutoksen aiheuttamasta tarpeesta uudelleen järjestellä radiotaajuuksien käyttöä.

12 §

Radioluvan ja radiotaajuuksien varauksen peruuttaminen

Viestintävirasto voi kokonaan tai osittain peruuttaa radioluvan tai radiotaajuuksien varauksen, jos:

1) luvanhaltija 36 §:n mukaisesti määrätyistä toimenpiteistä huolimatta vakavasti tai toistuvasti radioviestinnän häiriöttömyyden kannalta olennaisella tavalla rikkoo tätä lakia taikka sen nojalla annettuja säännöksiä tai määräyksiä tai lupaehtoja taikka olennaisesti rikkoo radiolupaan tai radiotaajuuksien varaukseen liittyvää maksuvelvollisuutta;

15 §

Pätevyuden osoittaminen

Pätevyydistodistuksen saamiseksi on suoritettava pätevyystutkinto. Tutkinnossa on osoitettava kyseiseen radioviestinnän lajiin liittyvien sääntöjen, ohjeiden ja laitteiden tuntemus sekä tarvittava kielitaito. Viestintävirasto määrää tutkintovaatimukset sekä tutkinnon vastaanottajat. Hakemuksesta viraston ulkopuolinen taho voidaan määrätä tutkinnon vastaanottajaksi. Tutkinnon vastaanottajalla tulee olla tehtävän edellyttämä taito ja kokemus. Tutkintoon liittyvien suoritteiden mahdollisuuden ja maksujen suuruuden yleisistä perusteista on silloin soveltuvin osin voimassa, mitä valtion maksuperustelain (150/1992) 4—7 §:ssä säädetään. Mainituista suoritteista perittävistä maksuista voidaan säätää liikenne- ja viestintäministeriön asetuksella noudattaen soveltuvin osin, mitä valtion maksuperustelain 8 §:n 2 ja 3 momentissa säädetään.

18 §

Pätevyys- ja kelpoisuustodistuksen peruuttaminen

Viestintävirasto voi peruuttaa pätevyys- tai kelpoisuustodistuksen, jos todistuksen haltija lähettää radiolähettimellä rikoslain 34 luvun 10 §:ssä tarkoitettua perättömän vaarailmoituksen, häiritsee radiolähettimellä radioviestintää rikoslain 38 luvun 5, 6 tai 7 §:ssä rangaistavaksi säädetyllä tavalla taikka toistuvasti rikkoo radioviestintää koskevia säännöksiä tai toistuvasti huolimattomuuttaan aiheuttaa radioliikenteelle haitallisen häiriön.

3 luku

Telelaitteiden markkinoille saattaminen

19 §

Maahantuonti, myynti, kaupan pitäminen, esittely ja käyttö

Suomeen saa tuoda myynti- tai luovutus-tarkoituksessa tai Suomessa pitää kaupan, myydä tai luovuttaa toiselle vain sellaisia telepäätelaitteita ja viestintäverkkolaitteita, jotka täyttävät tämän lain sekä sen nojalla säädetyt ja määrätyt olennaiset vaatimukset ja joissa on tarvittavat merkinnät sekä vaatimustenmukaisuusvakuutus. Telepäätelaitteessa on lisäksi oltava merkintä käyttötarkoituksesta.

Suomessa markkinoille saatettavaksi tarkoitettu muukin kuin 1—3 momentin mukainen telelaite voidaan asettaa näytteille, jos näkyvällä merkinnällä selvästi ilmoitetaan, että laitetta ei voi saattaa markkinoille ennen kuin sen on varmistettu täyttävän 20 §:ssä tarkoitettuja olennaiset vaatimukset.

20 §

Olennaiset vaatimukset

Telelaitteen on täytettävä seuraavat niitä koskevat olennaiset vaatimukset:

1) ihmisten terveyden ja turvallisuuden suojeluun liittyvät vaatimukset, mukaan lukien sähköturvallisuusvaatimukset siten kuin niistä erikseen säädetään, jännitealuerajoja radio- ja telepäätelaitteiden osalta soveltamatta;

2) sähkömagneettista yhteensopivuutta koskevat suojavaatimukset siten kuin Viestintävirasto määrää;

3) vaatimus radiotaajuuksien ja kiertorataresurssien tehokkaasta käytöstä haitallisten häiriöiden välttämiseksi.

21 §

Vaatimustenmukaisuuden arviointimenettelyt

Telelaitteen vaatimustenmukaisuus on osoitettava:

- 1) sisäisellä tuotevalvonnalla;
- 2) erityiset radiolaitetestit sisältävällä sisäisellä tuotevalvonnalla;
- 3) erityiset radiolaitetestit ja arviointilaitoksen lausunnon sisältävällä sisäisellä tuotevalvonnalla;
- 3 a) arviointilaitoksen lausunnon sisältävällä sisäisellä tuotevalvonnalla;
- 3 b) sähköturvallisuuslain (410/1996) 14 §:ssä tarkoitetun tarkastuslaitoksen todistuksen tai kertomuksen sisältävällä tuotevalvonnalla; tai
- 4) täydellisellä laadunvarmistuksella.

Jokaisessa 1 momentissa tarkoitetussa menettelyssä telelaitteen valmistajan on varmistettava, että laite täyttää 20 §:ssä tarkoitetut olennaiset vaatimukset sekä laadittava asiakirja, jossa laitteen vakuutetaan täyttävän nämä vaatimukset (vaatimustenmukaisuusvakuutus). Edellä 1 momentin 2 kohdassa tarkoitetussa menettelyssä on laitteelle lisäksi tehtävä erityiset testit. Edellä 1 momentin 3 ja 3 a kohdassa tarkoitetussa menettelyssä on lisäksi esitettävä testien tuloksiin ja laitteesta laadittuun tekniseen asiakirjaan perustuva rakennetiedosto arviointilaitokselle.

Arviointilaitoksen laitteen rakennetiedosta antama kielteinen lausunto ei estä muussa kuin 1 momentin 3 b kohdan arviointimenettelyssä valmistajaa saattamasta laitetta markkinoille, jos laite täyttää 20 §:ssä tarkoitetut olennaiset vaatimukset.

Edellä 1 momentin 4 kohdassa tarkoitetussa menettelyssä valmistajan on käytettävä tuotteiden suunnittelussa, valmistuksessa ja tarkastuksessa arviointilaitoksen hyväksymää laatujärjestelmää. Valvontaa varten valmistajan on annettava arviointilaitokselle tarvittavat tiedot sekä sallittava tuotanto-, tarkastus-, testaus- ja varastotilojensa tarkastaminen. Jos laatujärjestelmä ei enää täytä sille tämän lain nojalla asetettuja vaatimuksia, arviointilaitos voi peruuttaa hyväksyntänsä.

Vaatimustenmukaisuuden varmistamismenettelyihin liittyvät asiakirjat on laadittava suomen tai ruotsin kielellä taikka arviointilaitoksen tai Viestintäviraston hyväksymällä kielellä. Valmistajan on säilytettävä mainitut asiakirjat Euroopan talousalueeseen kuuluvien valtioiden kansallisten valtioiden saatavilla vähintään kymmenen vuotta sen jälkeen, kun viimeinen telelaite on valmistettu.

Viestintävirasto antaa tarkemmat määräykset telelaitteen vaatimustenmukaisuuden varmistamisessa noudatettavasta menettelystä ja sen yhteydessä laadittavista asiakirjoista.

21 a §

Radiolähtetimen vaatimustenmukaisuuden varmistaminen

Radiolähtetimen, jonka valmistaja on soveltanut 4 §:n 8 kohdassa tarkoitettuja yhdenmukaistettuja standardeja, vaatimustenmukaisuus on osoitettava 21 §:n 1 momentin 2, 3 tai 4 kohdassa tarkoitetulla arviointimenettelyllä.

Radiolähtetimen, jonka valmistaja ei ole soveltanut 4 §:n 8 kohdassa tarkoitettuja yhdenmukaistettuja standardeja tai on soveltanut niitä vain osittain, vaatimustenmukaisuus on osoitettava 21 §:n 1 momentin 3 tai 4 kohdassa tarkoitetulla arviointimenettelyllä. Radiolähtetimen sähkömagneettista yhteensopivuutta koskeva vaatimustenmukaisuus voidaan osoittaa myös 21 §:n 1 momentin 3 b kohdassa tarkoitetulla arviointimenetelmällä.

21 b §

Radiovastaanottimen vaatimustenmukaisuuden varmistaminen

Radiovastaanottimen ja radiolaitteen vastaanotinosien vaatimustenmukaisuus on osoitettava 21 §:n 1 momentin 1, 3 tai 4 kohdassa tarkoitetulla arviointimenettelyllä. Radiovastaanottimen sähkömagneettista yhteensopivuutta koskeva vaatimustenmukaisuus voidaan osoittaa myös 21 §:n 1 momentin 3 b kohdassa tarkoitetulla arviointimenetelmällä. Yksinomaan televisio- tai radio-ohjelmistoja vastaanottamaan tarkoitetun radiovastaanottimen vaatimustenmukaisuus on osoitettava 21 §:n 1 momentin 1 tai 3 b kohdassa tarkoitetulla arviointimenettelyllä.

21 c §

Telepäätelaitteen vaatimustenmukaisuuden varmistaminen

Telepäätelaitteen vaatimustenmukaisuus on osoitettava 21 §:n 1 momentin 1, 3 a tai

4 kohdassa tarkoitettulla arviointimenettelyllä. Telepäätelaitteen sähkömagneettista yhteensopivuutta koskeva vaatimustenmukaisuus voidaan osoittaa myös 21 §:n 1 momentin 3 b kohdassa tarkoitettulla arviointimenettelyllä.

21 d §

Viestintäverkkolaitteen vaatimustenmukaisuuden varmistaminen

Viestintäverkkolaitteen, jonka valmistaja on soveltanut sähkömagneettista yhteensopivuutta koskevia, Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä julkaistuja yhdenmukaistettuja standardeja vastaavia kansallisia standardeja tai sellaisia kansallisia standardeja, joiden soveltamisalaa koskevia yhdenmukaistettuja standardeja ei ole, vaatimustenmukaisuus on osoitettava 21 §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoitettulla arviointimenettelyllä.

Viestintäverkkolaitteen, jonka valmistaja ei ole soveltanut 1 momentissa tarkoitettuja standardeja tai on soveltanut niitä vain osittain, vaatimustenmukaisuus on osoitettava 21 §:n 1 momentin 3 b kohdassa tarkoitettulla arviointimenettelyllä.

22 §

Merkitseminen ja annettavat tiedot

Telelaitteen valmistajan on varustettava 21 §:n mukaisesti varmistettu laite merkinnällä siten kuin Viestintävirasto määrää.

23 §

Ilmoitus markkinoille saattamisesta

Jos 21 a §:n mukaisesti varmistettu radiolähetin toimii taajuuksilla, jotka Viestintäviraston määräyksissä osoitetaan muuhun käyttötarkoitukseen, valmistajan on ilmoitettava Viestintävirastolle aikomuksesta saattaa radiolähetin markkinoille.

27 §

Eräiden muiden viranomaisten tehtävät

Poliisi ja rajavartiolaitos valvovat Viestin-

täviraston ohella 7 §:n 1 momentin ja 15 §:n 1 momentin noudattamista. Merenkululaitos valvoo Viestintäviraston ohella 15 §:n 1 momentin sekä 16 §:n 1 momentin noudattamista. Tulliviranomainen valvoo Viestintäviraston ohella telelaitteiden maahantuontia koskevien säännösten ja määräysten noudattamista.

28 §

Viestintävirastolle annettavat tiedot

Telelaitteita kaupan pitävän on pyynnöstä annettava Viestintäviraston tarkastajalle tietoja radiolaitteiden ja telepäätelaitteiden teknisestä rakenteesta, vaatimustenmukaisuuden varmistamisesta ja luovutuksista.

Telelaitteen haltija ja omistaja ovat velvollisia antamaan Viestintävirastolle tietoja niiden rakenteesta, käytöstä ja sijainnista sekä tietoja, joita tarvitaan maksujen perinnässä.

29 §

Tiedonsaanti tulliviranomaiselta

Viestintävirastolla on salassapitosäännösten estämättä oikeus saada tulliviranomaiselta telelaitteen maahantuojan nimi sekä maahan tuotujen laitteiden määrää ja tuontiajankohtaa koskevia tietoja.

31 §

Tarkastus

Mitä edellä 3 momentissa säädetään Viestintäviraston tarkastajasta, koskee myös rajavartiolaitoksen edustajaa.

32 §

Telelaitteen tutkittavaksi ottaminen

Jos tutkittavaksi otettu telelaite täyttää tämän lain sekä sen nojalla annettujen säännösten ja määräysten vaatimukset ja sen arvo on alentunut tutkimuksen vuoksi, omistajalle

on vaatimuksesta maksettava laitteesta käypää hintaa vastaava korvaus.

Jos telelaite on olennaisella tavalla tämän lain taikka sen nojalla annettujen säännösten tai määräysten vastainen, Viestintävirasto voi velvoittaa laitteen valmistajan tai maahantuojan korvaamaan tutkimuksesta aiheutuneet kustannukset ja poistamaan laitteet markkinoilta.

34 §

Häiriöiden estäminen

Viestintävirastolla on oikeus kieltää telelaitteen maahantuonti, kaupan pitäminen, myynti, luovutus ja käyttö sekä 14 §:ssä tarkoitetun erityisen sähkölaitteen käyttö, jos se on aiheuttanut haitallisen häiriön tai sen voidaan todennäköisin syin olettaa aiheuttavan haitallisen häiriön.

Viestintävirastolla on oikeus tarkastaa ja ottaa tutkittavaksi radiolaite, jos sen todennäköisin syin epäillään olevan tämän lain taikka sen nojalla annettujen säännösten tai määräysten vastainen. Jos radiolaitteen tai sen käytön todetaan olevan olennaisella tavalla tämän lain taikka sen nojalla annettujen säännösten tai määräysten vastainen tai voidaan aiheuttaa haitallisen häiriön, Viestintävirasto voi tehdä radiolaitteen tilapäisesti toimintakyvyttömäksi, jos siitä ei aiheudu radiolaitteen haltijalle olosuhteisiin nähden kohtuutonta haittaa tai vahinkoa. Radiolaitteen tutkittavaksi ottamiseen sovelletaan muilta osin 32 §:n säännöksiä.

37 §

Radioviestinnän luottamuksellisuus

Radioviestintä on luottamuksellista ja sitä saa vastaanottaa vain se, jolle se on tarkoitettu.

Luottamuksellisena radioviestintänä ei pidetä:

1) televisio- ja ääniradio-ohjelmistojen alkuperäisiä lähetystyksiä;

- 2) hätäkutsuja;
- 3) yleisellä kutsukanavalla harjoitettavaa radioviestintää;
- 4) radioamatööriviestintää;
- 5) lyhytaaltoradioviestintää 27 megahertsin taajuusalueella;

eikä muuta sellaista radioviestintää, joka on tarkoitettu yleisesti vastaanotettavaksi.

Mitä 1 ja 2 momentissa säädetään, ei estä tiedon antamista Viestintävirastolle luottamuksellisen radiolähettyksen olemassaolosta ja tunnistamistiedoista, jos se on tarpeen radioviestinnän häiriön tunnistamiseksi ja paikantamiseksi, häiriön poistamiseksi tai rajoittamiseksi taikka häiriön aiheuttajan syytteeseen saattamiseksi. Tietoja luottamuksellisen radiolähettyksen sisällöstä saa antaa vain, jos se on välttämätöntä turvallisuusradioviestinnän häiriön tunnistamiseksi, paikantamiseksi, poistamiseksi tai rajoittamiseksi taikka häiriön aiheuttajan syytteeseen saattamiseksi.

39 §

Rangaistussäännökset

Joka tahallaan

- 3) rikkoo telelaitteen maahantuontia, myyntiä, kaupan pitämistä, toiselle luovutusta tai näytteille asettamista koskevaa säännöstä taikka laitteiden tutkittavaksi ottamisen yhteydessä annettua kieltoa; taikka

on tuomittava, jollei teosta muussa laissa säädetä ankarampaa rangaistusta, radiolain rikkomisesta sakkoon.

42 §

Hyvä hallinto ja oikeusturva

Arviointilaitoksen ja 15 §:n 3 momentissa tarkoitetun pätevyystutkinnon vastaanottajan on suorittaessaan tässä laissa tarkoitettuja tehtäviään noudatettava, mitä hallintolaissa (434/2003), viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa (621/1999) ja kielilaissa (423/2003) säädetään.

Arviointilaitoksen radiolaitteen laadunvarmistusjärjestelmää koskevaan päätökseen sekä pätevyystutkinnon hylkäämistä koskevaan päätökseen voi hakea oikaisua Viestintävirastolta. Oikaisuvaatimus on tehtävä 30 päivän kuluessa päätöksen tiedoksisaannista.

Oikaisuvaatimuksesta annettuun päätökseen saa hakea muutosta siten kuin 40 §:ssä säädetään.

—————
Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 2005.

Helsingissä 28 päivänä tammikuuta 2005

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Liikenne- ja viestintäministeri *Leena Luhtanen*

N:o 47

Laki**viestintämarkkinalain muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 28 päivänä tammikuuta 2005

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 23 päivänä toukokuuta 2003 annetun viestintämarkkinalain (393/2003) 18 §:n 2 momentin 14 kohta, 19 §:n 2 momentin 6 kohta, 37 §, 43 §:n 4 momentti sekä *lisätään* 86 §:ään uusi 3 momentti seuraavasti:

18 §

Huomattavan markkinavoiman yritykselle asetettavat velvollisuudet

Huomattavan markkinavoiman yritykselle voidaan asettaa jäljempänä tässä laissa säädetyin edellytyksin ja ehdoin velvollisuus:

14) noudattaa 37 §:ssä säädettyjä hinnoittelua ja muita ehtoja koskevia velvoitteita;

19 §

Muulle teleyritykselle asetettavat velvollisuudet

Teleyritykselle voidaan asettaa jäljempänä tässä laissa säädetyin edellytyksin ja ehdoin velvollisuus:

6) noudattaa 37 §:ssä säädettyjä hinnoittelua ja muita ehtoja koskevia velvoitteita;

37 §

Käyttöoikeuden luovutuksen ja yhteenliittämisen hinnoittelu ja muut ehdot

Viestintävirasto voi 18 tai 19 §:n mukaisella päätöksellä asettaa teleyritykselle velvollisuuden:

1) hinnoitella käyttöoikeuden luovutuksesta, verkkovierailusta tai yhteenliittämisestä perittävä korvaus siten, että korvaus on 84 §:ssä tarkoitettulla tavalla joko kustannus-suuntautunut tai syrjimätön taikka kustannus-suuntautunut ja syrjimätön;

2) noudattaa muutoinkin syrjimättömiä ehtoja;

3) noudattaa 24 ja 25 §:ssä tarkoitetun käyttöoikeuden hinnoittelussa Viestintäviraston asettamaa enimmäishintaa.

Viestintävirasto voi asettaa huomattavan markkinavoiman teleyritykselle 1 momentin 1 ja 2 kohdassa tarkoitetun velvollisuuden myös ilman, että teleyritykselle asetetaan yhteenliittämistä tai käyttöoikeuden luovutusta koskevaa velvollisuutta.

Edellä 1 momentin 3 kohdassa tarkoitettu enimmäishinta voidaan asettaa vain poik-

keustapauksessa, jos käyttöoikeudesta peritty hinta ylittää selvästi yleisen hintatason tai se on muutoin välttämätöntä käyttöoikeuden tarkoituksen toteuttamiseksi. Enimmäishinnan suuruus on määrättävä siten, että hinta on 84 §:ssä tarkoitetulla tavalla kustannussuuntautunut. Hintakatto asetetaan enintään kolmen vuoden määräajaksi kerrallaan. Viestintäviraston velvollisuudesta poistaa asetettu hintakatto on voimassa, mitä 18 §:n 3 momentissa ja 19 §:n 3 momentissa säädetään.

43 §

Puhelinverkon käytöstä perittävä korvaus

Laskevaa liikennettä ei tarvitse kuitenkaan hinnoitella erikseen silloin, kun yhteys muo-

Helsingissä 28 päivänä tammikuuta 2005

dostetaan kiinteästä puhelinverkosta matkaviestinverkkoon, paitsi jos yhteys on valittu tunnuksella tai ensisijaisvalinnalla.

86 §

Hinnoittelua koskeva selvittämisvelvollisuus ja kustannuslaskenta

Viestintävirasto voi arvioidessaan hinnoittelun kustannussuuntautuneisuutta 84 §:n 1 momentin mukaisesti yksittäistapauksessa päättää perittävän korvauksen enimmäismäärästä.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä maaliskuuta 2005.

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Liikenne- ja viestintäministeri *Leena Luhtanen*

N:o 48

Valtioneuvoston asetus**työntekijöiden suojelemisesta tärinästä aiheutuville vaaroilta**

Annettu Helsingissä 27 päivänä tammikuuta 2005

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty sosiaali- ja terveysministeriön esittelystä, säädetään 23 päivänä elokuuta 2002 annetun työturvallisuuslain (738/2002) 39 §:n nojalla:

1 §

Tarkoitus

Tämän asetuksen tarkoituksena on työntekijöiden suojeleminen työssä esiintyviltä vaaroilta ja haitoilta, jotka aiheutuvat tai saattavat aiheutua altistumisesta tärinälle.

2 §

Soveltamisala

Tätä asetusta sovelletaan työhön, johon sovelletaan työturvallisuuslakia (738/2002) ja jossa työntekijät altistuvat tai saattavat altistua työstä aiheutuvalle tärinälle.

3 §

Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

- 1) *tärinällä* käsitärinää ja kehotärinää;
- 2) *käsitärinällä* tärinää, joka työntekijän käsiin tai käsivarsiin välittyessään aiheuttaa haittaa tai vaaraa hänen terveydelleen tai turvallisuudelleen, erityisesti verenkierrolle, tuki- ja liikuntaelimille tai hermostolle;
- 3) *kehotärinällä* tärinää, joka työntekijän koko kehoon välittyessään aiheuttaa haittaa tai vaaraa hänen terveydelleen tai turvallisuudelleen, erityisesti alaselän sairauksia tai selkärangan vammoja.

4 §

Altistuksen raja- ja toiminta-arvot

Käsitärinäaltistuksen raja-arvo on kahdeksan tunnin vertailuaikaan suhteutettuna 5 m/s^2 ja *toiminta-arvo* $2,5 \text{ m/s}^2$.

Kehotärinäaltistuksen raja-arvo on kahdeksan tunnin vertailuaikaan suhteutettuna $1,15 \text{ m/s}^2$ ja *toiminta-arvo* vastaavasti $0,5 \text{ m/s}^2$.

5 §

Tärinäaltistuksen selvittäminen ja tunnistaminen

Työnantajan on selvitettävä työntekijöiden mahdollinen altistuminen tärinälle ja sen mukaisesti tunnistettava tärinää aiheuttavat tekijät.

6 §

Altistustason arviointi ja mittaus

Työnantajan on arvioitava ja tarvittaessa mitattava työntekijän tärinälle altistumisen taso.

7 §

Arviointi- ja mittausmenetelmät

Tärinäaltistuksen arviointi ja mittaus on

suunniteltava ja toteutettava asianmukaisesti sekä uudistettava tarvittaessa. Arvioijan ja mittajaan tulee olla työterveyshuollon asiantuntija tai muu työnantajan palveluksessa oleva tai ulkopuolinen henkilö, jolla on tarvittava kyky ja taito arvioida ja mitata tärinää.

Altistustaso voidaan arvioida seuraamalla työskentelytapoja ja käyttämällä työvälineiden valmistajan ilmoittamia päästötietoja tai muita tietoja työvälineen aiheuttaman tärinän todennäköisestä voimakkuudesta. Arvioinnissa on otettava huomioon työvälineen kunto ja kuluminen.

Käsi- ja kehotärinäaltistusta arvioidaan tämän asetuksen liitteen kohtien A 1 ja B 1 ja mitataan kohtien A 2 ja B 2 mukaisesti.

8 §

Altistustietojen säilyttäminen

Työnantajan on säilytettävä tiedot arvioituista ja mitatuista altistustasoista niin kauan kuin se voi olla kyseisen arviointi- ja mitauskohteen osalta työntekijöiden tärinälle altistumisen arvioinnin ja ehkäisemisen kannalta tarpeen.

Potilastietojen säilyttämisestä säädetään erikseen.

9 §

Haitta- ja vaaratekijöiden arviointi

Työnantajan on 5 ja 6 §:ssä tarkoitetun selvityksen ja määrittelyn perusteella arvioitava haitta- ja vaaratekijöiden merkitys työntekijöiden turvallisuudelle ja terveydelle (*riskin arviointi*). Työnantajalla tulee olla hallussaan riskin arvioinnin tulos, jonka hän voi sisällyttää työpaikkaselvitykseen tai muuhun selvitykseen. Työntekijällä tulee olla mahdollisuus saada tieto arvioinnin tuloksesta.

Riskin arviointiin voi sisältyä selvitys siitä, että perustellusta syystä yksityiskohtaisempi riskien arviointi ei ole tarpeellinen.

Riskin arviointi on pidettävä ajan tasalla ja tarkistettava erityisesti, kun työmenetelmissä tai työolosuhteissa on tapahtunut sen kannalta merkittäviä muutoksia tai kun työntekijän

terveydentilan seuranta osoittaa sen tarpeelliseksi.

Työterveyshuollon palvelujen tuottajan velvollisuudesta antaa työnantajalle tarpeellisia tietoja säädetään erikseen.

10 §

Riskin arvioinnissa huomioon otettavat seikat

Työnantajan on riskin arvioinnissa otettava erityisesti huomioon:

1) altistuksen taso, tyyppi ja kesto, mukaan lukien altistus ajoittaiselle tärinälle tai toistuville iskuille;

2) altistuksen raja-arvot ja toiminta-arvot;

3) vaikutukset niiden työntekijöiden terveyteen ja turvallisuuteen, joiden työterveyshuolto on todennut olevan erityisen alttiita riskeille;

4) tekijät, jotka välillisesti aiheuttavat vaaraa työntekijän terveydelle ja turvallisuudelle johtuen tärinän ja työpaikan rakenteiden tai muiden työvälineiden yhteisvaikutuksesta;

5) työvälineiden valmistajien antamat tiedot;

6) mahdollisuus käyttää vaihtoehtoisia työvälineitä, joilla tärinälle altistumista voidaan vähentää;

7) altistuminen kehotärinälle olosuhteissa, joissa työntekijä työn johdosta työnantajan määräyksestä oleskelee varsinaisen työajan ulkopuolella;

8) erityiset työskentelyolosuhteet, kuten kylmyys tai yötyö;

9) muut riskin arvioinnin kannalta merkittävät tiedot, kuten työntekijän terveydentilan seurannan yhteydessä tai alan julkaisuista saadut tiedot.

11 §

Altistuksen ehkäiseminen tai vähentäminen

Työnantajan on poistettava tärinälle altistumisesta työntekijän terveydelle tai turvallisuudelle aiheutuvat vaarat tai, jollei tämä ole mahdollista, vähennettävä ne mahdollisimman alhaiselle tasolle ottaen huomioon tekninen kehitys ja vaaran tai haitan ehkäisemiseksi tai vähentämiseksi käytettävissä olevat toimenpiteet.

12 §

Toimenpiteet toiminta-arvon ylittyessä

Jos työntekijän tärinäaltistus ylittää toiminta-arvon, työnantajan on riskin arvioinnin perusteella laadittava ja toimeenpantava tärinätorjuntaohjelma, jonka tavoitteena on vähentää tärinäaltistus ja siihen liittyvät terveydelle ja turvallisuudelle aiheutuvat vaarat ja haitat mahdollisimman alhaiselle tasolle.

13 §

Tärinätorjuntaohjelma

Tärinätorjuntaohjelmassa on kiinnitettävä huomiota erityisesti:

- 1) vaihtoehtoihin työmenetelmiin;
- 2) ergonomialtaan sellaisten työvälineiden valintaan, jotka aiheuttavat mahdollisimman vähän tärinää kyseinen työ huomioon ottaen;
- 3) tärinälle altistumista tehokkaasti vähentävien lisälaitteiden kuten istuinten ja kädensijojen käyttämiseen;
- 4) työpaikan rakenteiden, kulkureittien ja työpaikalla käytettävien työvälineiden kunnossapitosuunnitelmiin;
- 5) työpisteiden ja työskentelypaikkojen suunnitteluun ja sijoitteluun;
- 6) työntekijöiden opastamiseen työvälineiden oikeaan ja turvalliseen käyttöön tärinälle altistumisen vähentämiseksi mahdollisimman alhaiselle tasolle;
- 7) altistuksen keston ja tärinän voimakkuuden rajoittamiseen;
- 8) työn suunnitteluun siten, että riittävät lepojaksot huomioon ottaen tärinä mahdollisuuksien mukaan aika ajoin vähenee tai keskeytyy;
- 9) kylmyydeltä ja kosteudelta suojaavan vaatetuksen antamiseen tärinälle altistuvien työntekijöiden käyttöön.

14 §

Riskeille erityisen alttiit työntekijät

Työnantajan on ryhdyttävä asianmukaisiin toimenpiteisiin työterveyshuollon osoittamien tärinälle erityisen alttiiden työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden suojelemiseksi.

15 §

Toimenpiteiden tarkistaminen

Jos työterveyshuollon suorittaman tai muun työntekijöiden terveydentilan seurannan yhteydessä lääkäri tai muu työterveyshuollon ammattihenkilö toteaa työntekijässä sairauden tai muun terveyden haitan, joka todennäköisesti on aiheutunut tärinälle altistumisesta työssä, työnantajan on tarkistettava 5, 6, 9 ja 12–14 §:ssä säädetyt toimenpiteet. Lisäksi työnantajan on tällöin huolehdittava myös muiden vastaavalla tavalla tärinälle altistuneiden työntekijöiden terveydentilan tarkastamisesta.

16 §

Toimenpiteet raja-arvon ylittyessä

Jos työntekijän altistuminen tärinälle ylittää 4 §:ssä säädetyt raja-arvon, työnantajan on ryhdyttävä viipymättä toimenpiteisiin altistuksen vähentämiseksi alle raja-arvon.

Työnantajan on selvitettävä raja-arvon ylityksen syyt ja tehtävä tarpeelliset muutokset suojaus- ja ennaltaehkäisytoimenpiteisiin, jotta ylitys ei toistu.

17 §

Työntekijöille annettava opetus ja ohjaus

Työnantajan on annettava työssään tärinälle altistuville työntekijöille tarpeelliset tiedot 9 §:ssä tarkoitetun riskinarvioinnin tuloksista sekä opetusta ja ohjausta erityisesti:

- 1) tärinästä aiheutuvien vaarojen tai haittojen poistamisesta tai vähentämisestä mahdollisimman alhaiselle tasolle;
- 2) tärinäaltistuksen raja- ja toiminta-arvoista;
- 3) tärinän arviointi- ja mittaustuloksista;
- 4) terveydellisistä haitoista ja vaaroista, joita työvälineet mahdollisesti aiheuttavat työntekijän turvallisuudelle tai terveydelle;
- 5) turvallisista työtavoista;
- 6) tärinästä aiheutuvien vammojen ja oireiden tunnistamisesta ja ilmoittamisesta;
- 7) työterveyshuollosta ja sen toiminnasta.

18 §

Yhteistoiminta

Työnantajan ja työntekijöiden yhteistoiminnasta ja tiedottamisesta säädetään erikseen.

19 §

Poikkeukset meri- ja lentoliikenteessä

Arvioitaessa ja mitattaessa työntekijän tärinälle altistumisen tasoa meri- ja lentoliikenteessä, voidaan tärinä, jonka taajuus on alle 1 hertsi, jättää ottamatta huomioon. Samoin voidaan lentoliikenteessä jättää ottamatta huomioon nousu- ja laskukiidon aikainen tärinä. Tällöinkin on noudatettava työntekijöiden turvallisuutta ja terveyttä koskevia yleisiä periaatteita.

20 §

Hetkellisen tärinän raja-arvot tärinän voimakkaasti vaihdellessa

Kun työntekijän altistuminen käsi- tai kehotärinälle ei yleensä ylitä toiminta-arvoa, mutta vaihtelee huomattavasti työvaiheesta toiseen ja saattaa satunnaisesti ylittää altistuksen raja-arvon, työnantajan ei työn tai toiminnan luonne huomioon ottaen tarvitse ryhtyä 16 §:ssä tarkoitettuihin toimenpitei-

Helsingissä 27 päivänä tammikuuta 2005

Sosiaali- ja terveystministeri *Sinikka Mönkäre*

siin, mikäli keskimääräinen tärinäaltistus ei 40 tunnin jaksona ylitä altistuksen raja-arvoa ja mikäli kehotärinä ei hetkellisesti ylitä arvoa 7 m/s^2 tai käsitärinä hetkellisesti ylitä arvoa 35 m/s^2 .

Työnantajan on 1 momentissa tarkoitettussa tilanteessa osoitettava, että satunnaisesta altistuksen raja-arvon ylityksestä työntekijän terveydelle ja turvallisuudelle aiheutuvat vaarat ja haitat ovat vähäisemmät kuin 4 §:ssä tarkoitettun altistuksen raja-arvon mukaisesta altistuksesta aiheutuvat vaarat ja haitat. Lisäksi työntekijöiden terveydentilaa on seurattava tehostetusti, niin kuin siitä erikseen säädetään.

21 §

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan 6 päivänä heinäkuuta 2005.

Tämän asetuksen 19 ja 20 § ovat voimassa 5.7.2009 saakka.

Sellaisiin ennen 6 päivää heinäkuuta 2007 käyttöönottettuihin työvälineisiin, joiden osalta ei voida noudattaa altistuksen raja-arvoja tekniikan viimeisimmästä kehityksestä eikä töiden järjestelystä huolimatta, asetuksen 16 §:ää sovelletaan 6 päivästä heinäkuuta 2010 lukien. Maa- ja metsätaloudessa käytettäviin työvälineisiin asetuksen 16 §:ää sovelletaan 6 päivästä heinäkuuta 2014 lukien.

Hallitussihteeri Tuula Andersin

A. KÄSITÄRINÄ

1. *Altistuksen arviointi*

Käsitärinäaltistuksen arviointi perustuu kahdeksaan tuntiin suhteutetun päivittäisen altistuksen eli käsiin välittyvän tärinän nimellisen 8 tunnin keskiarvon A(8) laskemiseen. Päivittäinen altistus ilmoitetaan taajuuspainotetun kiihtyvyyden tehollisarvojen vektorisummana eli ns. kokonaisarvona. Tehollisarvot a_{hwx} , a_{hwy} ja a_{hwz} määritetään toisiaan vastaan kohtisuorissa suunnissa. Altistusta arvioidaan standardin ISO 5349-1 (2001) luvuissa 4 ja 5 ja liitteessä A määritellyllä tavalla.

Altistus voidaan arvioida käytettävien työvälineiden valmistajien toimittamien tärinäpäästö-tietojen ja työskentelyajoista ja -tavoista tehtyjen havaintojen perusteella tai mittaamalla.

2. *Mittaus*

Kun tehdään 6 §:n mukaisia mittauksia:

a) käytettäviin menetelmiin voi kuulua työntekijän henkilökohtaista altistusta kyseiselle tärinälle koskevan edustavan näytteen otto; käytettävien menetelmien ja laitteiden on sovellettava mitattavan tärinän erityispiirteisiin, ulkoisiin tekijöihin ja mittalaitteen ominaisuuksiin standardin ISO 5349-2 (2001) mukaisesti. Impulssimainen käsitärinä saattaa kuitenkin vaatia erityisjärjestelyjä.

b) käytettäessä molemmin käsin pidettäviä laitteita mittaukset on tehtävä molemmista käsistä. Altistus määritetään näistä kahdesta arvosta korkeamman perusteella; myös toisen käden tulos on ilmoitettava.

3. *Häiriöt*

Asetuksen 10 §:n 4 kohdan säännöksiä sovelletaan erityisesti silloin, kun tärinä häiritsee hallintalaitteiden asianmukaista käsittelyä tai mittareiden lukemista.

4. *Välilliset riskit*

Asetuksen 10 §:n 4 kohdan säännöksiä sovelletaan erityisesti silloin, kun tärinä häiritsee rakenteiden vakautta tai liitosten kestävyyttä.

5. *Henkilönsuojaimet*

Käsitärinältä suojaavat henkilönsuojaimet voivat olla osa 12 §:n tarkoittamaa tärinätorjuntaohjelmaa.

B. KEHOTÄRINÄ

1. *Altistuksen arviointi*

Kehotärinäaltistuksen arviointi perustuu kahdeksaan tuntiin suhteutetun päivittäisen altistuksen nimellisen keskiarvon laskemiseen. Altistus ilmoitetaan istuvan tai seisovan työntekijän osaltasuorimpana arvona luvuista 1,4 a_{wx} , 1,4 a_{wy} , a_{wz} , missä x ja y tarkoittavat vaakasuuntaista

SDK/SÄHKÖINEN PAINOS

N:o 48

tärinää ja z pystysuuntaista tärinää standardin ISO 2631-1 (1997) lukujen 5, 6 ja 7, liitteen A ja liitteen B mukaisesti.

Altistus voidaan arvioida käytettävien työvälineiden valmistajien antamien tärinäpäästötietojen ja työskentelyajoista ja -tavoista tehtyjen havaintojen perusteella tai mittaamalla.

2. Mittaus

Kun tehdään 6 §:n mukaisia mittauksia, käytettäviin menetelmiin voi kuulua työntekijän henkilökohtaista altistusta kyseiselle tärinälle koskevan edustavan näytteen otto. Käytettävien menetelmien on sovelluttava mitattavan tärinän erityispiirteisiin, ulkoisiin tekijöihin ja mittalaitteen ominaisuuksiin. Impulssimainen kehotärinä saattaa kuitenkin vaatia erityisjärjestelyjä.

3. Häiriöt

Asetuksen 10 §:n 4 kohdan säännöksiä sovelletaan erityisesti silloin, kun tärinä häiritsee hallintalaitteiden asianmukaista käsittelyä tai mittareiden lukemista.

4. Välilliset riskit

Asetuksen 10 §:n 4 kohdan säännöksiä sovelletaan erityisesti silloin, kun tärinä häiritsee rakenteiden vakautta tai liitosten kestävyyttä.

5. Altistuksen jatkuminen

Asetuksen 10 §:n 7 kohdan säännöksiä sovelletaan erityisesti silloin, kun työntekijällä on työn luonteen vuoksi käytettävissään työnantajan valvomat lepotilat. Kehotärinä on vähennettävä näissä tiloissa niiden käyttötarkoituksen ja -olosuhteiden edellyttämälle tasolle, lukuun ottamatta force majeure -tilanteita.